

CAPITOLUL DOI

ÎN CARE VINE REVOLUȚIA ȘI RADU CONTESTĂ VIOLENT SISTEMUL CAPITALIST, SPRE UIMIREA PRIETENILOR

La Făgăraș revoluția din decembrie s-a declanșat pe 21. Era nefiresc de cald pentru acea perioadă a anului și oamenii începuseră să-și taie porcii, pregătind cârnații, slăninile și caltaboșii care luau drumul afumătoriilor. Pe la vreo două magazine alimentare se găseau portocale, și cozi lungi și unduitoare se formau în fața lor încă de dimineață, pline de pensionari certăreți.

Spre seară, vreo două duzini de tineri s-au adunat în centrul orașului, pe lângă magazinul universal, recent inaugurat. Au înjurat dictatura și au deplâns morții Timișoarei, aprinzând lumânări. Unul dintre ei, foarte beat, a devenit agresiv și-a îndemnat la omoruri, dar a fost repede potolit de ceilalți. Apoi, văzând că nimeni nu intervine – oamenii de aici au fost mereu prudenți și calculați și au luat doar decizii bine chibzuite –, mai mulți locuitori s-au alăturat

răsculaților, formând o mulțime care a luat-o pe străzi scandând lozinci. Vreo câțiva soldați din garnizoana orașului au încercat fără succes și fără prea mult zel să-i intimideze, apoi au lăsat-o baltă și s-au mulțumit să apere primăria, pe care oricum nu o atacase nimeni. S-a format ad hoc un comitet local. Componentii acestuia au început surescitați discuțiile cu autoritățile. Primarul, speriat, i-a invitat pe câțiva revoluționari la el în birou pentru negocieri, servind cafele. Pe la trei au dat-o pe palincă și-au blestemat împreună regimul comunist. Primarul a mărturisit plângând că este nefericit și că și-ar fi dorit să ajungă fotbalist, dar nu l-a lăsat taică-său. Revoluționarii l-au compătimit. Noaptea s-a făcut frig și cei mai mulți au plecat acasă, așteptându-se la ce-i mai rău.

Radu a fost trezit din somn de lozincile strigate de revoluționari. Auzise despre adunarea din centru pe la patru, și pentru o clipă s-au trezit în el patriotismul și revolta. Și-a pipăit briceagul și s-a gândit că poate-i cazul să omoare un milițian. Dar era în patul Ceraselei, băuse două sticle de vin și-alte două îi făceau cu ochiul de pe noptieră. În garsoniera confort doi era cald și bine, pentru că femeia își improvisase o sobă de tuci cu motorină, care scotea destul de puțin fum. Radu îi cumpărase de la bișnițari, cheltuindu-și puținii bani, un deodorant Fa și ea îl făcuse să se simtă foarte bine. A mers la fereastră, s-a holbat la mulțimea care trecea pe la parterul blocului și i s-a părut că-l recunoaște pe Calu' – forțând, fără succes, gratiile magazinului de electrocasnice. Așadar, societatea secretă era oricum prezentă în lupta poporului pentru libertate.

Trebuie să vă spunem că de la întâmplarea cu iepurele transformat în coniac și țigări – prima minune săvârșită de

eroul nostru – trecuseră vreo zece ani. Nu că orașul se schimbase – nu o făcea de vreo cinci secole. Însă Radu se maturizase și conștiința lui de sine își atingea încet, dar sigur, plenitudinea. Era nu prea înalt, dar solid, cu umerii largi și cu brațe puternice. Purta părul lung și se bărbiera cam o dată la două săptămâni, emanând virilitate. De obicei era îmbrăcat într-o pereche de blugi soioși marca Levi's, niște tricouri prea largi și-un parpalac șifonat precum cel al detectivului american Colombo, fie iarnă sau vară. Când avea bani, pe încheietura mâinii stângi purta un ceas – când nu avea bani, nu avea ceas. Pe ultimul – un ceas electronic plat, elegant – îl câștigase jucând rummy cu Marga și Chioru' și-i zvântase în bătaie, terminând de două ori cu doi jolly-jokeri jos. Dar îl vânduse pe la sfârșitul lui septembrie la 2 Mai, la mare, pe trei sticle de votcă și-o sută de lei.

Terminase liceul – a fost o zi veselă pentru toți profesorii. La balul absolvenților s-a îmbătat crunt, a ciupit de fund câteva colege, s-a luat la harță cu chelnerii care serveau, a fumat sfidător de față cu dirigintele o țigară Kent. A pus la cale un plan ingenios de a-l atrage într-o cursă și de-a-l rupe-n bătaie pe directorul adjunct la finalul petrecerii, dar lașii lui colegi nu l-au urmat. A desfăcut o sticlă de bere cu dinții și și-a ciobit un canin. Și-a făcut praf costumul tăvălindu-se prin tufișurile din parc. A spart firma merceriei Firul Roșu și a băut o sticlă de Murfatlar cu un boschetar cu care s-a împrietenit în drum spre casă, undeva pe lângă gară, și căruia i-a dăruit în final cravata și cana inscripționată cu „Ne revedem în 1992“. La sfârșit s-au încăierat și Radu a ieșit biruitor. Cu alte cuvinte, a fost o noapte pe cînste.

Pentru că de facultate nici nu putea fi vorba, lui Radu i-a sosit sorocul să-și servească patria. A fost chemat, printr-o carte poștală, la centrul de recrutare de pe Strada Lungă din Brașov.

– Sunt nebun, i-a declarat el cu sinceritate plutonierului care i-a analizat dosarul.

Radu se documentase oarecum și era sigur de ceea ce trebuia să spună pentru a scăpa de oaste. Biroul era sărăcăcios mobilat și pe unul dintre pereții zugrăviți în humă era atârnată o hartă scorojită. Plutonierul avea o mustăcioară à la Clark Gable și cascheta împinsă șmecherește pe ceafă.

– Nu scrie nicăieri că iești sonat, i-a replicat lui Radu, privindu-l bănuitor. Toț' vin și-ndrugă prostii ca să scape. Da' nu merge chiar așa. Poț' să faci și pușcărie dacă te dai nebun da' nu iești.

– Aud voci, i-a zis Radu și l-a privit cruciș. Îmi zic s-omor pe toată lumea. Nu-mi daț' pușcă și grenade. Ieri l-am văzut pe Isus Hristos.

– Și unde l-ai văz't pă Hristos, la mă-ta-n poală?

Pe undeva, Radu suferea că maică-sa fugise de-acasă și-l abandonase: nici inima lui nu era de piatră. Așa că plutonierul s-a trezit cu-un pumn în cap, cascheta sărindu-i cât colo și Radu a ajuns în arestul miliției, unde-a fost amprentat, bătut și vârât la beci, nu neapărat în această ordine.

În arest era sinistru. Se auzeau câinii-lupi urlând, toți odată, la unison. Treceau oameni cu lanțuri la mâini și la picioare. Radu era-nchis în celulă cu un malac tuciuriu, ras în cap și cu tatuaje pe dosul palmelor.

– Care-i fapta? l-a întrebat acesta, zgâindu-se crunt la el, ca la un boboc ce trebuie educat.

- Omor, a mințit Radu pentru a-i cuceri respectul.
L-am omorât pe tata.

- Da' ce ți-a făcut? l-a întrebat malacul, ușor șocat.

- Nimic. Da' sforăia noaptea.

- Ești nebun.

- Așa-i, a recunoscut trist Radu. Da' nu mă crede nimeni.

- Vrei o țigară? l-a întrebat proaspătul său tovarăș de detenție. Dacă dai zece lei, gardienii-ți fac rost de Mărășești.

- N-am bani, a zis Radu, dar solidaritatea criminală a invins și malacul i-a dat gratis vreo câteva țigări.

Au trăncănit vrute și nevrute. Colegul de celulă era de loc din Pitești și jefuia oamenii-n trenuri. Fusese înhățat în gara din Brașov și acum urma să se întoarcă în penitenciarul pe care-l părăsise în urmă cu doar trei luni, dar nu părea prea stresat de acest lucru. L-a învățat pe Radu cum se deschide o yală cu o bucată de sârmă. Acesta i-a mărturisit la rândul său că știe o bătrână care are o grămadă de bani pitiți și că o va strânge de gât în somn sau o va tăia cu toporul. Malacul începea să se simtă cam neliniștit.

După vreo trei ore eroul a fost scos din celulă și dus la spitalul Mihai Eminescu pentru expertiză.

A fost băgat într-un cabinet. La birou ședea un doctor între două vârste, chel și cu privire de lunatic.

- Sunt nebun, i-a spus Radu și doctorului, în timp ce acesta îl studia lugubru, fără să scoată o vorbă.

- Ba nu ești nebun, i-a trântit doctorul în față. Nici un nebun nu recunoaște că-i nebun. Tu vrei să scapi de armată.

Însă Radu era hotărât să-și vândă scump pielea bronzată de soarele verii care tocmai trecuse.

- Atunci, întrebă el șiret, de ce aud voci care-mi spun să omor oameni?! De ce vorbesc cu frigiderul? De ce chinui câini și pisici?

Observă că doctorul nu avea pantofi în picioare, ci doar șosete, și că avea unghiile roase până-n carne. Acesta începu să scrie ceva pe-o foaie de hârtie cu o peniță care scârțâia înfiorător.

- Te enervează scârțâitul? îl întrebă el pe Radu și acesta a fost sincer pentru prima oară în ultima lună:

- Sigur că mă enervează. Pe tine nu?!

„Sindrom maniaco-depresiv“, a decis doctorul, răpind patriei un soldat.

Radu a stat internat în spital vreo două săptămâni și a ieșit cu diagnosticul „ameliorat“. A umblat într-un halat din difitină, nu a făcut scandal decât de vreo două ori, pentru a confirma diagnosticul, și s-a răzbunat pe instituția care intenționase să-i răpească libertatea făcând amor în spălătorie cu o asistentă medicală măritată cu un subofițer. I-a învățat pocher pe vreo câțiva pacienți și i-a trișat, luându-le toți banii: oricum, aceștia erau cam aburiți de medicamente.

Așa că a avut cu ce să-și cinstească tovarășii de blestemății atunci când s-a întors, triumfător în lupta cu sistemul, la Făgăraș. Mai mult, își asigurase, cum s-ar spune, spatele: putea acum să pretindă că e nebun cu acte-n regulă și să scape de lungul braț al legii (care, pe plan local, nu era oricum prea lung) ca urmare a fărădelegilor pe care intenționa să le comită.

Spre seară, li s-a făcut foame. Calu' a pretins că știe un tip care-i surd, deci i se poate fura o găină fără să i se tulbure

somnul. Un comando s-a format pe loc și a mers pe Strada Panseluțelor, unde locuia victima.

Marga s-a suit într-un copac de vizavi, pentru a ține de șase, și a adormit instantaneu, sprijinit în crengi.

Calu' a sărit poarta de fier și a început să orbecăie prin curtea omului, apoi a sărit-o înapoi.

– Ce faci? l-a chestionat în șoaptă Radu, cu asprime.

Calu' se clătină în bătaia lunii.

– Mă descalț ca să nu fac zgomot, i-a mărturisit acesta și și-a scos pantofii scâlțiați.

Radu a oftat.

În cele din urmă peste gard a zburat o găină și Radu a înhățat-o repede, luând-o la goană. Calu' l-a urmat. Marga a rămas în copac. Au ajuns în casa lui Calu'.

Priveau găina care se învârtea buimacă prin bucătăria mică. Au mai băut o sticlă de bere la kil, pregătindu-se de omor.

– Indienii aveau un obicei, a spus Radu și Calu' l-a privit bănuitor.

Între timp apăruse și Veronica, trezită din somn pentru-a aduce niște vișinată și-a prepara prada. Se împlinise și arăta bine-n blugii mulați și în tricoul de culoarea vișinelor. Continua să-l iubească pe Radu, deși acesta călca mereu strâmb.

– Cereau iertare vânatului înainte de-al omorî, își continuă eroul ideea. Se rugau cam așa: „Iartă-mă, spirit al bizonului, pentru că am fost nevoit să-ți iau viața“ și alte chestii de-astea. Știau ei ce fac.

Calu' sugea din sticla de bere ca o albină și-o dădu gata. O așeză pe masa acoperită cu mușama și se zgâi la găină.

- Și io tre' să mă rog acu' la găină?! Cine dracu-i o găină să mă rog io la ea?!

- Nu-i o găină oarecare, îl muștră Radu și-o trase pe Veronica pe genunchi, încolăcindu-i cu brațul talia subțire și bând un gât din sticla de vișinată adusă de fată. Este găina datorită căreia nu o să ne culcăm flămânzi, și pentru asta îi suntem recunoscători. Ar trebui să-i dăm și un nume - Luiza, de exemplu.

- De ce Luiza? Întrebă arțăgos Calu'.

Uneori era cusurgiu la beție și tocmai fusese părăsit de-o muncitoare de la combinatul chimic. Radu îl ignoră. Privea duios găina care cotcodăcea derutată.

- Iartă-ne, Luiza! Dacă am fi avut bani, am fi mâncat niște mici la Broasca Leșinată, sau un cotlet la Țapu'. Da' ne-am dat toț' banii pe băutură, ca niște porci ce suntem. Fie ca puțin din spiritul tău harnic și pașnic să treacă în sufletele noastre nemernice și să ne dea putere. Poate o să ajungem să facem ouă și astfel să ne hrănim cu produsul muncii noastre, că altă șansă nu avem să ajungem la acest statut. Dumnezeu să te ierte pentru păcatele tale, care-or fi alea, și să ajungi unde ți-e ție bine.

Cineva sună la intrare și Calu' merse să deschidă, întreprupând rugăciunea indiană. Era Marga, morocănos și pus pe răzbunare: căzuse din copac, învârtindu-se-n somn, și se lovise la noadă. Îi trecu supărarea îndată ce văzu vișinata. Se oferi să taie găina și află că fusese botezată Luiza.

Adormiră sătui, claie peste grămadă, în dormitorul îngust și mirosind a fum de țigară. Scheletul victimei era risipit pe masa din bucătărie. Surdul observă dimineață lipsa găinii și deveni și el un păcătos, bănuindu-l pe nedrept de furt pe vecinul Lăcătuș, un țigan care-și câștiga

existența cinstit, cărând lucruri cu o căruță ca vai de ea, trăsă de-un cal rahitic.

Odată rezolvată problema armatei, nimic serios nu-l mai împiedica pe Radu să viseze nestingherit planuri de îmbogățire fără justă cauză.

S-a gândit să crească nutrii, dar a renunțat imediat ce a văzut una: prea semăna cu un șobolan mare și gras, doar că avea blana altfel și incisivii portocalii. A plecat la Timișoara și a cumpărat de la sârbi deodorante și săpunuri de contrabandă, socotind că va obține un câștig frumușel și chibzuind vreo câteva zile cum va investi profitul în blugi cumpărați de la turcii din Constanța, diversificându-și în acest fel activitățile. Societatea secretă se preschimba deja într-un soi de holding capitalist, sfidând sistemul socialist, pe care toți îl urau sincer. Pe hârtie totul arăta bine, numai că arareori viața unui erou autentic se încadrează în coordonate predictibile. Deodorantele și săpunurile au luat calea unor domnișoare din oraș, dispuse să fie amabile în anumite împrejurări. Restul au dispărut încet pe la chelneri și bișnițari care vindeau votcă poloneză la suprapreț. Holdingul a falimentat și societatea secretă a trebuit iar să se rezume la ezoterism, contemplație și pocher pe bețe de chibrituri. Calu' a fost maltratată de milițieni după ce a făcut un scandal de pomină la Țapu'. În timp ce era legată de un calorifer și bătută cu bastoanele, a strigat tare, să se audă până-n stradă:

– Vedeți cum este torturat un artist! – uneori, din motive neștiute, el trăia cu impresia că are talent la pictură, deși nu atinsese o pensulă în viața lui. Dar așa i se părea lui mai interesant, și vreo câteva fete chiar îl credeau și sperau în taină că le va face portretele.

Când aveau bani – printr-un complicat proces alchimic adesea rămas nedeslușit până la capăt nici de ei înșiși – trăiau boierește, făcând chiolhanuri prelungite la Broasca Leșinată sau la Țapu’. Când nu aveau bani – adică, mai mereu – mâncau conserve de fasole cu cârnați și beau bere la kil. De la sticle de șampanie, la fasole în borcane – rezuma Radu situația creșterii și descreșterii bunăstării materiale a societății secrete. Iar anii zburau unul după celălalt.

Dar să revenim...

Deloc tulburat de revoluție, așadar, eroul a revenit în patul Cerasellei. A mai băut cele două sticle de vin și s-a întrebat ce va urma. Numai lucruri bune, și-a spus el, de vreme ce nu suferea sistemul socialist. S-a mai bucurat o dată de nuriile femeii și a adormit împăcat.

Soarele se ridicase bine pe cer și dictatorul fugise deja cu un elicopter când Radu a deschis ochii, s-a întins, s-a scărpinat pe piept și a coborât din pat. Vinul fusese prost și-l durea capul. A fumat vreo două țigări și-a băut o cafea împreună cu Cerasela, care se pisicea enervant, s-a uitat la televizorul Sport, cu ecranul de-o palmă, și-a văzut că revoluția era în plină desfășurare. Eroul nu mai avea nici un ban, nici țigări, și s-a simțit oarecum solidar cu revolta populară a celor necăjiți.

S-au întâlnit la Broasca Leșinată, tăcuți și sumbri. Nici aici nu scăpau de ecourile revoluției, televizorul de lângă tejgheaua barului având sonorul dat foarte tare. Calu’ s-a zgâit crunt la Ciucurel, gestionarul crâșmei care devenise un fel de templu al societății secrete în ultimii ani. Se afla undeva la marginea orașului, pe drumul spre Brașov și se numea oficial Crizantema. Era de fapt un soi de corcitură între restaurant și motel, având și câteva camere pentru

dormit, pline de gândaci și în care mai trăgeau câteodată camionagiii și amanții fără prea mari posibilități din oraș.

– Am luptat împotriva dictaturii, zise el, confirmându-i lui Radu că lucrurile văzute pe fereastra Ceraselei erau adevărate. Calu' se simțea acum un adevărat *gherillero*. Dă-le prietenilor mei de băut sau te ia dracu' chiar acu'. N-am luptat ca să-ți faci tu curu' mare în continuare, hoț ce ești!

Revoluțiile răstoarnă ierarhiile și împing în față lideri improvizați. Ieri, nea Mitică, zis Ciucurel, ar fi chemat milițienii. Acum era conștient că nu mai avea pe cine să cheme în ajutor, eventual pe bunul Dumnezeu. Îi rânji mios lui Calu':

– Da' cum nu?! Ce să fie?

Și nu o rază de soare, ci un adevărat snop și-a făcut intrarea în viața societății secrete Porcii Râde, în vreme ce poporul lupta pentru libertate. Au mâncat și-au băut peste fire, chiorându-se la televizorul din bar și comentând fazele revoluției. Se simțeau un soi de conducători de oști și i-au mai chemat și pe alții, până s-a umplut crâșma. Pe la șase seara, când s-a auzit de teroriști, Ciucurel s-a îmbătat și el, mai mult de frică, și a renunțat să mai socotească pe ascuns paguba produsă.

Pe la zece, un vânt războinic a adiat prin Broasca Leșinată și bărbații au hotărât să lupte împotriva nedefinitelor forțe cotrarevoluționare. Au făcut un plan de bătaie, apoi pe la zece și-un sfert s-au gândit c-ar fi mai bine să o lase pe-a doua zi. Aveau senzația că toți fuseseră în stradă și le șuieraseră gloanțele pe la urechi.

Pe la miezul nopții, Ciucurel a cedat nervos și-a plecat acasă, speriat de posibilitatea ca orașul să fie atacat de

teroriști. Membrii societății secrete au intrat în posesia cheilor împărăției – cele de la magazia cu băuturi.

La ora două a năvălit în cârciumă un cetățean balaoacheș, pe la vreo treizeci de ani, destul de bine îmbrăcat și extrem de surescitat. Radu și ai lui erau prea beți pentru a realiza că și proaspătul interlocutor este aproximativ în aceeași reprobabilă stare.

– Vin din București, i-a anunțat necunoscutul, care se dovedi a se numi Ilie și-nu-mai-se-știe-cum. Am luptat la Intercontinental și cu teroriștii, le-a mărturisit Ilie, aproape plângând. Mi-au murit oameni în brațe!

Membrii societății nu și-au mai pus niște întrebări firești, copleșiți de tragediile la care Ilie fusese martor. De exemplu, de ce revoluționarul este proaspăt bărbierit și miroase a aftershave Lăcrămioara de la o poștă. Și cum dracu' de ajunsese atât de repede de pe baricadele revoluției din București direct la Broasca Leșinată – adică la vreo două sute cincizeci de kilometri distanță, ca-n filmele science-fiction. Iar dacă îi muriseră oameni în brațe – evident, nu de moarte bună, ci răpuși de gloanțe –, de ce nu avea nici un strop de sânge pe el.

I-au dat de băut, și Ilie, care s-a dovedit a fi, natural, făgărășean get-beget, ajuns nu se știe cum direct în epicentrul cutremurului revoluționar din capitală, a povestit totul. Cum a luptat pe baricade și a înfruntat tanchetele. Cum a apărat televiziunea și-a devenit un soi de amic cu regizorul Sergiu Nicolaescu și cu poetul Mircea Dinescu. Cum a înfruntat teroriștii care, pierzându-și firul epic după vreo cinci beri, au fost pe rând securiști, arabi sau chiar negri. Radu și Calu' îl ascultau cu sufletele zbucluite și blestemau aparatul represiv socialist. Își încleștau

pumnii și-i amenințau pe securiști, arabi sau negri cu ce-i mai rău pe lumea asta, holbându-se cu ochii înroșiți de fum la povestitor și servindu-i halbă după halbă.

Veronica era destul de trează – nu băuse decât niște lichior, mai mult de plictiseală – și-l privea cu circumspecție pe presupusul erou al revoluției.

– Da' cum ai ajuns aici? nu s-a mai putut abține la un moment dat să-l întrebe pe Ilie. Cu trenul, cu mașina, cu avionul?!

Ilie s-a gândit profund vreo câteva clipe, întrerupt în timp ce povestea cum răpusesese cu mâinile goale trei malaci îmbrăcați în negru, ca luptătorii ninja.

– Cu trenul, a răspuns în cele din urmă sfidător.

Dar Veronica era încăpățânată și inteligentă. Patriotismul și alcoolul nu-i întunecau mințile.

– Cu ce tren?! Acceleratul de București ajunge la zece jumate și trebuia să te cari din București la patru. Atunci când ai mai luptat cu teroriștii și-ai ajuns la televiziune?

Ilie a golit halba din față și-a încercat marea cu degetul.

– Îs trenuri dintr-alea speciale, a bolborosit el. Pentru revoluționari.

Dar pumnul lui Radu plecase deja și fostul luptător pentru libertate s-a întors cu cracii-n sus, cu tot cu scaun: eroul nostru era neiertător cu mincinoșii, pentru că el însuși mințea mai mereu.

Nu l-au bătut decât vreo cinci minute, pentru că se făcuse deja aproape dimineață și erau cu toții obosiți de întâmplările de peste noapte. Ilie a ajuns în sfârșit așa cum ar fi trebuit să fie încă de la început: plin tot de sânge și cu hainele rupte. A plecat clătînându-se și înjurând cu voce joasă.

Societatea a trecut la treburi mai practice, comentând în treacăt dezinformarea odioasă a fostului interlocutor: au devalizat toată magazia cârciumei, cărând ca furnicile băutură, mâncare și cafea într-o roabă pe care au găsit-o prin curtea cârciumei, uitată de niște muncitori care renovaseră fațada peste vară.

Au dus totul acasă la Radu, după ce au stins cu grijă luminile și au încuiat ușa de la intrare.

Pe lungul drum de întoarcere, în timp ce mergeau pe trei cărări pe lângă roaba transformată-n corn al abundenței, în fața magazinului universal au fost oprîți de patru cetățeni în vârstă, cu banderole tricolore pe braț și cu niște pari în mâini.

- Vă rugăm să vă legitimați, a spus timid unul dintre purtătorii banderolelor, care avea pe cap o căciulă din blană de iepure.

- Da' cine mă-ta iești tu să mă legitimezi pe mine? a întreat arțăgos Calu', care oricum își pierduse buletinul de identitate de vreo trei ani.

- Suntem garda Frontului Național, i-a răspuns politicos omul.

- Iar io sunt Isus Hristos și te bag în pizda mă-tii! i-a replicat Calu'. Vrei să te bat până te omor?

- Nu, a mărturisit cu sinceritate membrul gărzii Frontului.

- 'R-ați ai dracu', a încheiat Calu' discuția cu forțele oarecum legale ale revoluției.

Au plecat.

O stradă mai încolo au zărit o umbră furișându-se grăbită pe lângă ferestrele cufundate în întuneric. Vigilența revoluționară s-a trezit în ei și Calu' a grăbit pasul. Câteva

clipe mai târziu a capturat o bătrânică îmbrăcată-ntr-un palton negru și cu o basma pe cap. În mâinile vârate-n mânuși cu un singur deget aceasta avea o oală mare.

Calu' a privit-o crunt. Babeta tremura din toate mădu-larele, părând suspectă.

- Ce-ai în oală? a întrebat bărbatul bănuitor și arun-cându-i drept în față un abur dospit de votcă.

- Niște sarmale, vin de la fiică-mea, a spus bătrâna. A tăiat porcul.

Dar Calu' văzuse destule la televizor.

- Pe una au prins-o-n București cu explozibil în colivă, i-a trântit el bătrânei și a râgâit, manifestându-și în felul său indignarea la adresa obscurelor trupe contrarevoluționare. Teroriștii-s peste tot. Poate că ai arme-n oala aia.

Bătrâna cu aer suspect a început să plângă. Calu' a ridi-cat capacul de oală învelită într-un ștergar și și-a vârat mâna înăuntru. Baba a rupt-o mișelește la fugă, cu o sprin-teneală neașteptată, și s-a pierdut în întuneric. În oală păreau a fi într-adevăr sarmale. Calu' a scos una și a vârat-o în gură. Erau bune - varza potrivită, nu prea acră, iar dimensiunile, exact ca la carte: doar femeile leneșe și nepri-cepute făceau ditamai sarmalele, gospodinele făcându-le mici, de ți se topeau în gură. Calu' a mai înfulecat repede vreo două - erau calde încă - și a pus prada în roabă. Au plecat mai departe.

Tatăl lui Radu murise în urmă cu doi ani și acesta rămăsese singur în căsuța de pe Strada Morii, construită tip vagon de bunicul dinspre mamă în urmă cu vreo cinci decenii. Avea trei odăi cu dușumea din scânduri vopsite și curtea mică era străjuită de un nuc uriaș. Bălăriile invadau acum în voie ceea ce fusese cândva o palmă de grădină de

zarzavat și pereții erau acoperiți de o viță-de-vie ce se întindea pe zidăria crăpată ca niște șerpi mari.

Au depozitat prada în camera lui Radu și-acesta a făcut focul în sobele de teracotă. S-au culcat toți pe unde-au apucat, sforăind pe mai multe voci și visând tâmpenii. Calu', de pildă, a visat că bea bere cu Ceaușescu și că acesta s-a oferit să plătească el consumația. În vis, dictatorul părea mai tânăr și mai simpatic și încerca să-i explice niște lucruri legate de exporturile de oțel și de câteva vizite-n Africa.

S-au trezit iarăși pe la prânz, pe când tot orașul fierbea. Se formase un comitet revoluționar la primărie și oamenii mergeau buimaci pe străzi ca niște gândaci speriați de lumina aprinsă brusc. Circulau zvonuri contradictorii despre teroriști care comit tot soiul de fărădelegi. Doi țigani, care furau cablurile de la antene de pe un bloc de locuințe, au fost confundați cu teroriștii arabi. Puiu Moldovan s-a auto-denunțat ca fiind terorist, a cântat *Treceți batalioane române Carpații* și a implorat să fie arestat. Vreo câțiva cetățeni au fost snopiți în bătaie fără motiv. La primărie se cereau locuințe, portocale și carne.

Fără nici cele mai mici muștrări de conștiință, societatea secretă a revenit la locul crimei, adică la devalizata Broască Leșinată. Devenit imun la marile transformări revoluționare care zguduiau societatea românească, Ciucurel schimbase încuietoarea, făcuse o socoteală pe care foștii consumatori au găsit-o complet deplasată și îi aștepta sumbru împreună cu locotentul-major de miliție Ion – Jean, pentru puținii amici – Bijboacă, cel care îi luase o declarație amănunțită.

Deloc intimidat, Radu a tunat, din mijlocul crâșmei:

– Ce caută un criminal în locul ăsta?! Nici nu s-a uscat sângele-n stradă!

Milițianul nu avea armă, pentru că toți le închiseseră-n rastele încă din ziua precedentă. Privirile membrilor societății secrete nu spuneau nimic bun și pe la radio și la televizor se transmiteau mereu mesaje contradictorii vizavi de forțele de ordine. Bijboacă nu mai știa prea bine nici el însuși de partea cui este. Dar a încercat să se țină țanțoș:

– Voi ce credeți că se-ntâmplă acu’, bă? Credeți că acu’ capra pârlește lupu’?

Radu i-a replicat iute, la fel de metaforic:

– Poa’ că nu pârlește capra lupu’, da’ și pe lup îl pârlește ursu’.

Bijboacă căzu o clipă pe gânduri. Apoi întrebă:

– Și tu ești ursu’?

Radu își încordă bicepșii.

– Dacă nu dispari în cinci secunde, te omor cu mâna mea!

Omul ordinii a văzut că nu e de glumit cu eroul nostru. Așa o fi decurs cu veacuri în urmă și întâlnirea dintre Robin Hood și ticălosul șerif de Nottingham. Milițianul ieși din cârciumă călcând apăsat, încercând să-și păstreze ultima brumă de demnitate.

Apoi se răfuiră cu Ciucurel, rămas în mâinile urmașilor lui Robin. Radu se prefăcu a citi cu atenție nota de plată întocmită de gestionar și declarația rușinos abandonată de ofițer. Din când în când clătina din cap și mima o profundă îngrijorare.

– Patruzeci și două de halbe, mamăăăă, șuieră el, în vreme ce lui Ciucurel îi dădură lacrimile.

- Am familie, minți el, deși ar fi trebuit să știe că tot orașul este la curent cu statutul său civil.

- Șaișpe sticle de vin, continuă diabolicul Radu și Calu' începuse să-și caute ostentativ briceagul prin buzunare.

- Dă-o dracu' de notă, se milogi Ciucurel. Am greșit și io.

Văzuse pe la televizor numai scene de groază și împușcături. Viața unui gestionar urât de populație nu mai valora nici cât o ceapă degerată, își spuse el. Moartea pândea pe străzi.

Radu a pus ușurel nota pe barul năclaios și a scos briceagul, rânjind sinistru.

- Lasă-mă să-l omor io, l-a rugat Calu'. Sau mai bine-l spânzurăm în fața crâșmei.

Au mai continuat ciroul vreo câteva minute, apoi Ciucurel a fost de acord să dea o declarație prin care se obliga, de bunăvoie și nesilit de nimeni – când a scris asta a încercat să ignore bricegele cu buton din mâinile autointitulațiilor revoluționari –, să dea de băut pe gratis, pe viață, tuturor membrilor societății secrete Porcii Râde. Îi va recunoaște ușor pe aceștia – îi vor râgâi în nas. Ciucurel a semnat declarația, iar Veronica și Marga au fost martori.

S-au pus iar pe băut. Pe la televizor era tot mai rău. Teroriștii, care or fi fost aceia, păreau gata să răzbească forțele revoluționare. Ciucurel spera în taină că așa va fi, iar golani care-l jefuiau vor înfunda pușcăriia. Dar pe față își manifestă adeziunea la frontul popular. Pe ecran se perindau figuri necunoscute care aduceau vești care mai de care mai cutremurătoare. Dar și una bună: apa era otrăvită. Așa că băură cu și mai multă responsabilitate din ceea ce nu putuseră căra dimineață. Ciucurel a pregătit niște mici și

cotlete de porc, garnisite cu murături grozave. A scos și-un cartuș de țigări bulgărești pe care-l ținea pitit unde nici nu te gândeai și a servit-o pe Veronica, amabil, cu bomboane vietnameze, de asemenea ascunse pe sub tejghea.

Spre seară a venit în cârciumă un personaj mai mult decât dubios, internat pe vremuri pentru schizofrenie. Îl chema Nelu, dar în oraș i se spunea Paloma, după celebra melodie din anii '70, *Paloma blanca*. Era surescitat și îmbrăcat doar într-un tricou cu mâneci prea lungi și-o pereche de pantaloni deșirați pe la manșete.

– Trădare, a urlat Paloma, acoperind sonorul televizorului. Revoluția a fost trădată! La primărie-i plin de securiști și comuniști!

Unii și-au văzut în continuare de băut, dar membrii societății secrete au reacționat imediat, spre bucuria lui Ciucurel. Au pornit pe străzi, zbierând trădare. Oamenii au început să coboare din blocuri, curioși să afle cine îi trădase. S-a format o mică mulțime. Paloma dansa din buric în timp ce mergea în fruntea coloanei și făcea gesturi obscene cu degetele.

În vreun sfert de oră au ajuns la primăria păzită de câțiva soldați și Radu a cerut autoritar să intre. Au urmat negocieri, presărate cu amenințări grele. În cele din urmă soldații au cedat, iar o mică delegație condusă de Radu și de Calu' a intrat în primărie. Mulțimea aștepta, dând târcoale pe sub balconul de la etajul unu al acesteia. Paloma s-a făcut nevăzut.

Delegația a ajuns în sala de consiliu, plină de fum. La masa mare din mahon, plină de scrumiere care dădeau pe dinafară și de resturi de mâncare, ședeau membrii improvizați ai comitetului revoluționar, nerași, încercănați și ușor speriați.

- Porcilor, a strigat Radu, răspândind un abur aproape vizibil de bere, ați trădat revoluția!

Un cetățean între două vârste, profesor de istorie, a încercat să împace lucrurile:

- Nu cred că am trădat pe nimeni, noi...

Dar Calu' a urlat:

- Gura!

- Să chemăm miliția, a sugerat în șoaptă un membru al comitetului, dar momentan nu părea o idee bună.

- Sunteți toți niște panarame, a decis Calu'. Io am luptat în stradă! Voi un' dracu' ieraț'?! În izmene, pe-acasă! Își răspunse singur la întrebare.

- Adevărații revoluționari nu au ce căuta aici, a concluzionat trist Radu. Vă belim noi pe toți!

Apoi a mers pe balcon și a ținut primul și ultimul discurs politic din viața lui de erou.

Iată cam ce-a spus:

- Oameni buni, revoluția a fost trădată! Ar trebui să-i belim pe toți!

Din mulțime s-au auzit murmure de dezaprobare. Oamenii se întrebau de ce trebuie beliti cei din comitet. Radu s-a enervat.

- Sunteți toți niște rahați cu ochi!

Murmurele au devenit ușor amenințătoare, dar lui Radu puțin îi păsa. În spatele lui își făcea de lucru Calu', agitând pumnul spre siluetele neclare din stradă.

Niciodată un erou autentic nu este recunoscut de gloată, și Domnul nostru a spus că nimeni nu-i profet la el acasă.

Mulțimea a început să se împrăștie, atât de repede încât cei care au coborât nici nu au mai avut pe cine bate.

Le-au luat soldaților toate țigările pe care aceștia le aveau la ei, au spart niște geamuri, au scuipat un milițian care făcuse greșeala să treacă pe-acolo și au plecat blestemând lașitatea locală.

S-au întors la Broasca Leșinată. Crâșma era aproape goală, iar Ciucurel revenise la vechiul lui nărav de-a face socoteli meschine pe note de plată tipizate. Radu l-a ignorat. Era debusolat și trist, iar prietenii erau îngrijorați văzându-l în această stare. Veronica l-a mângâiat pe braț și Radu a oftat, holbându-și în gol ochii roșii.

– Nu vin vremuri bune, a prorocit el sumbru, trăgând din țigară și scărpinându-se pe o coapsă.

– De ce? l-a întrebat Calu'. Acum putem merge la Timișoara și cumpăra câte săpunuri vrem și nu trebuie să ne fie frică de gabori. Putem să facem ce vrea mușchii noștri. E capitalism. Gata cu comunismul.

– Aia crezi tu, i-a replicat vizionarul Radu. Până acum, eram șmecheri, pentru că sfidam sistemul. Acum ce sistem vom mai sfida, capitalismul?! Pe ăsta-l vor sfida toți, când se vor prinde ce-i de fapt: o mare hoție. O bișniță generalizată. Cumperi ieftin și profiți de prostia omului și-i vinzi scump. Dacă aveai nevoie de bani cu camătă, mergeai la prietenul nostru Șuncă, iar dacă nu-i dădeai înapoi la timp nici măcar nu o încasai prea rău, pentru că Șuncă n-are suflet rău. Acum vei merge la bănci și cei de-acolo toți au suflet rău și-ți iau lucrurile din casă și chiar casa, voi ce credeți? Și noi ce vom face?! Până acum eram un soi de haiduci – acum vreți să învățăm marketing?! Va trebui să lingem tălpile patronilor câinoși pentru o primă sau o mărire de salariu.

- Nu-i chiar așa rău, s-a încăpățânat Calu'. Și nu-nțeleg de ce-ț' pare rău după porcii de comuniști.

- Nu-mi pare rău deloc, l-a contrazis Radu. Îmi pare rău că vin capitaliștii. Niște negustorași care cumpără și vând tot. Oamenii își vor pierde și bruma de bun-simț pe care o mai au, pentru un pumn de bani.

- Da' cine-ai fi vrut să vină? se lansă Calu' într-o mică lecție de politologie. Dacă nu-s comuniștii, îs capitaliștii - altfel nu se poate.

- Aș fi vrut să vină aristocrații, se destăinui Radu. Aristocrații nu munceau, pentru că era rușinos - erau nobili! Nu dădeau bani cu camătă, nu vindeau, nu cumpărau.

- Și din ce trăiau? întrebă Marga, care nu prea știa istorie. Că trebuiau să bage și ei ceva sub nas, aristocrați sau nu.

Radu îl privi cu milă.

- Păi aveau pământul, băi! Țăranii erau cumiți, munceau pământul și plăteau dijma. Totul era normal. Aristocrații ședeau, se băteau din când în când, țăranii erau fericiți pentru că aveau și ei din ce să trăiască muncind pământul nobililor și toată lumea era mulțumită.

Chestia cu statul și cu bătutul îl fascină pe Calu'.

- Păi aristocrații ăia înseamnă că făceau ce facem și noi, doar că noi n-avem pământ și țărani care să-l muncească.

- Da, confirmă Radu. Ar fi fost bine ca după comuniști să vină aristocrații. Da-n schimb vin capitaliștii. Și nu-i bine deloc.

Zorii încercau să răzbească cerul înghețat și întunecat. Autobuzele ruginite se îndreptau zornăind spre combinatul chimic, ca-n fiecare dimineață. Iar societatea secretă, atentă la spusele eroului nostru, se pregătea să înfrunte capitalismul.